

Zaman Bizden Gün Devşirir

– HaticeEğilmez · 08 Mayıs 2011

Yaşadığım şehirde hazan rüzgârları esmekte şimdi. Yavaş yavaş esen rüzgârın hükmü o kadar geçersiz ki her şey yerli yerinde. Evler, sokaklar, kapıların önlerine park edilmiş araçlar kımıltısız duruyorlar. Yalnızca kurumuş yapraklar, sokaktaki aciz kâğıt parçaları ve gökyüzündeki bulutlar rüzgârın incecik nefesiyle savruluyorlar oradan oraya. Akıp giden günlerimiz misali.

Rüzgâr tabiatlıdır zaman. Esip gider günlerimizi bizden devşirerek. Dün çocuk olup oynadığımız mekân kaskatı duruyor bir parça çehresi değişse de. Oysaki biz artık koşarak geçmiyoruz aşına sokaklardan. Ağır aksak ve düşünceliyiz çünkü gülen yüzümüze inat. Başka çocuklar oyun oynuyorlar yarını düşünmeden. Başka gençler dolaşıyorlar kaygısız, gülen yüzleriyle ve yarına dair ümitleriyle. Nice şair gözyaşı döktü, mısra karaladı bu delişmen rüzgâr karşısında. Onları ağlatan havada dönüp duran kuşlar değildi tarumar olmuş bahçeler de... Kuşlar nasıl olsa bir yerlere varmayacaklar mı? Tarumar olmuş bahçelerin bir sahibi mutlaka çıkmayacak mı? Başka bir tasa olmalı onların yüreklerini kavuran. Başka ve daha feci bir tasa... Geçen her gün bir diğerini alıp götürüyorsa, giden sevgililer asla geri dönmüyorsa; hicranlı hayatın matemleri son bulmuyor, sonsuzluğa doğru yelken açan gemiler tükenmiyorsa hüzne kapılmak yersiz olmasa gerek.

"Bu da geçer ya Hu" diye fısıldar ötelere bir ses kulaklarıma bazen. "Bu da geçer, bu da geçer." Kendine özgü tılsımı olan bir söz bu... Ağlayanları güldürecek, gülenleri ağlatacak kadar kuvvetli bir söz. Bu sözü her mutlu günümde duyarım. Kalbimin ta derinliklerinde bir derviş boynunu büker o zaman. Hüzünle bakar toprağa. "Aynı yerdeyiz" derim ona "Aynı dertten aynı haldeyiz" Kederli günlerimde teselli eder beni aynı söz. Ağlayan yüzüm güler, kanayan kalbimin acısı hafifler o zaman da. Küçük bir kız çocuğu ıslak gözlerini silmeden gülümser içimde. "Sakın büyüme!" derim ona "Sakın büyüme, büyüsen bile ağlarken gülebilmek melekeni sakın ha yitirme!"

Değirmen keyfindedir zaman. Ne dağ dağ ne de insanı insan bırakır. Dinlenenleri yorar, yorulmuşları bir tenhaya atar bu acıması olmayan değirmen. Öğütür, un ufak eder ruhumuzdaki taneleri. Aynı zamanda da eğitir ehlileştirir bizleri. Deli dolu yıllarımızda, henüz öğütülüp ezilmemişken, eğitilip ehlileştirilmemişken, zamanın keşmekeşinden payımızı almadan önce yani kimbilir ne çiğlikler yaptık. Ne onulmaz yaralar açtık başkalarının kalplerinde. Evet, günlerimizi bizden çalar zaman. Karşılığında elimiz boş kalmaz fakat. Artık koşmayı bırakıp düşünerek yürüsek bile kârsız sayılmayız bu soyut alış verişte. Günlerimiz geçip gittikçe söylediklerimiz, eylediklerimiz daha bir yontulmuş olur tıpkı kendimiz gibi Vefasız bir sevgiliye benzer çoğu kez zaman. Çekip gitmeye görsün biz onu ne kadar çok sevsek de arkasından ne kadar acıklı feryatlar etsek de dönüp bakmaz yüzümüze bir kere. Adını sanını bilmediğimiz diyarlarda kaybolur kendisinden sayısız hatıralar bırakarak. Bizim payımıza düşen bu sergüzeşte avuçlarımızın arasından akıp giden anların hatıralarıyla avunmaktır. Yolun menzile yaklaştığı o yerde kimi zaman bir fotoğraf kalır elimizde. Kimi zaman unutamadığımız birkaç güzel söz. Sonsuz bir akış, bir menzile varış çabasıdır zaman. Naif çayların, deli dolu ırmakların dönüp dolaşıp denize karıştıkları gibi dakikalar saatleri kovalar Günler ayların peşince gider. Ömrümüzün ipi önce

incelir sonra kopar. Kimini deli eder bu sonsuz akış, kimini rint. Kimi görmezden gelir onu, kimi aklından çıkaramaz. Kimi lâl kesilir karşısında onun, kimi konuşmadan duramaz. Bu akıştan gafil olanlar ise ne denizin varlığının farkındadırlar ne de ırmakların hasretini, çayların ümide susamış nefesini duyarlar. Parçalanmaz bir bütündür zaman. Aklımız, anlayışımız onun bütünlüğü ve sonsuz akışı karşısında çoğu kez aciz kalır. Saatlere, günlere, haftalara bölsek de onu gücümüz yetmez sırrını tastamam kavramaya. Ona gelince yüzünde mütebessim bir ifadeyle izler bizlerin karınca telaşıyla koşuşturmamızı.

Irmakların başını taştan taşa vurarak denize ulaşmak çabası bana hep zamanın kabına sığmayan çırpınışlarını hatırlatır. Einstein'ın işitenlerin ruhunda fırtınalar kopartacak kadar kudretli bir sözü var: "Bizim gibi fizik kurallarından haberdâr olanlar için dün, bugün ve yarın arasındaki tek fark bir ilizyondan ibarettir." Oysa ki bazı insanlar aynı anda yola çıkan aynı vazgeçilmez menzile varan bu üç kardeşi farklı yolların yolcuları zannederler. Böylelikle kâinatın en karmaşık bilmecesinin içinde toz duman olup giderler.

Zaman ilaçtır her türlü derde, bazen de zehir. Yaralarımızı iyileştirir munis titremesiyle bu kadim dost. Hastalıklarımızı sağlığa, dertli başımızı selamete çıkarır. Nasıl müteşekkir olmayalım ona. Nasıl minnet duymayalım. Sırrı kaybolmuş aynalarda göstermese keşke o hain yüzünü bize. Güzel günlerimizi bizden çalmasa... Ayrılıklarla, hasretlerle güvenimizi sarsmasa. Ümitlerimizi, hayallerimizi tatlı zehriyle öldürmese keşke. Her yağmurda, her akşamüstünde, her sonbaharda kalbimize melalin tozlarını serpmese.

Merhametten azade olmuş bir öğretmendir zaman. Bilmediklerimizi öğretir, bildiklerimizi unutturur bize. Belleğimize farklı şeyler yazar dem be dem eskilerini silerek. Bizden hızlı olmamızı, acele etmemizi ister. "Doğru ve güzel olan her şeyi atın heybenize. Bütün düş kırıklıklarınızı da silin gitsin" der. "Unutun maziye dair ne varsa sizi üzen. Geleceğe de fazlaca akıl yormayın. Gerçek olan ve size ait olabilen yalnızca şimdiki zamandır. Şimdiki zaman"

"Bu bir lisan-ı hafıdır ki ruha dolmakta/ Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta" diyor hüznün ve ümitsizliğin şairi Ahmet Haşim. Zamanın gizemli sesini onun gibi melalin dilinden anlayanlar duyuyor olmalı. Öyle yavaş, öyle sessiz dolar ki ruha akşam, ne zaman geldiğini anlayamazsınız. Kızaran ufuk çizgisinde bir gün daha tükenirken aslında ömür denilen sermayemiz de bir parça erimektedir. Bu anlamda hayat ne kadar sonsuzluğu hatırlatmaktaysa ömür faniliğin izlerini taşımaktadır.

Kimi insanlar vardır ki kendilerine hiç tükenmeyecekmiş gibi gelen ömür sermayesini boşa harcarlar. Onlar Yahya Kemal'in "Ölmek değildir ömrümüzün en feci işi/ Müşkül budur ki ölmeden ölür kişi." diye tanımlamaya çalıştığı bir paradoksun içine düşmüşlerdir çoktan. Üstelik onlar için "ölmeden önce ölmek" kavramı mutasavvıfların dünyadan ellerini eteklerini çekmelerindeki erdemle eş anlamlı değildir. Aksine renksiz, anlamsız bir sıradanlık içinde yitip gitmektir. Boşa yaşayıp boşa ölmek, günlük kaygılarla, anlık telaşlarla ömrümüzü tüketmek, iyiden ve doğrudan yana işler yapmadan güzelim dünyayı terk etmek bir insanın başına gelebilecek en hazin sonlardan biri olmalı.

"Geldi geçti ömrüm benim/ Şol yel esip geçmiş gibi / Bana yine şöyle geldi/ Bir göz yumup açmış gibi" diyen Yunus Emre'yi hatırlayalım. Ömrün gelip geçiciliği karşısında hüzne kapılmıyor Yunus Emre, diğer bazı şairlerin aksine ölümden korkmuyor. Bize de ölümden korkmamamızı, daima var olduğumuzu unutmamamızı öğütüyor. Bir ömrü "Dost'un evi gönüllerdir gönüller yapmaya geldim" felsefesiyle

geçiren bir insan ölümden korkmadığı gibi zamanın bir rüzgâr misali günlerimizi devşirmesinden de endişe etmez.

Pencerelerimizden dış dünyaya baktığımızda zamanın rengârenk geçidini seyrederiz. Bu muhteşem tabloda tabiatın bütün unsurları olanca ihtişamıyla geçip giderler gözlerimizin önünden. Hep bir ağızdan dünya sürgünümüzün geçiciliğini hatırlatırlar bizlere Kâh sevinir kâh üzülürüz bu hakikat karşısında. Kâh sevinir kâh üzülürüz.

Bırakalım devşirsin günlerimizi bizden zaman. Yerlerine acı, tatlı anılar ekerek.